

THE DAY THE DAM BROKE

வாசற்படி 10

அணை உடைந்த நாள்

அது எந்த நாள் என்று யாருக்கும் தெரியாது.

இதுவே முதல் உண்மை.

நாம் திட்டமிடலாம்.

நாம் முன்கணிக்கலாம்.

அமைப்புகள், உத்திகள், பாதுகாப்புகள்,
சேமிப்புகள் எல்லாவற்றையும் கட்டலாம்.

அனுபவம் என்பது ஒருவித நோய் எதிர்ப்புச் சக்தி
என்று நம்மை நாமே நம்பவைத்துக்கொள்ளலாம்.

ஆனால் ஏதோ ஒன்று உடையும் ஒரு நாள்
எப்போதும் வருகிறது.

சில சமயம் அது ஒரு மனிதர்.

சில சமயம் ஒரு மாயை.

சில சமயம் ஒரு திட்டம்.

சில சமயம் உடல்.

சில சமயம் ஓர் உறவு.

சில சமயம், அசைக்க முடியாதது என்று நாம்
கருதிய ஓர் உறுதி.

அந்த நாளை அவ்வளவு தனித்துவமானதாக்குவது,
ஏறக்குறைய எப்போதும் அதை நாம் பிறகுதான்
அடையாளம் காண்கிறோம் என்பதுதான்.

அது நிகழும்போது ஒரு நிகழ்வாகத் தோன்றுகிறது.

பிறகுதான் அது ஓர் எல்லைக்கோடு என்று
புரிந்துகொள்கிறோம்.

எனக்கும் என் நாள் இருந்தது.

ஒருவேளை, ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவை.

ஏனெனில் முறிவுகளை வழங்குவதில் வாழ்க்கை
தாராளமானது.

அது உங்கள் வயதைக் கேட்பதில்லை.

அது உங்கள் பதவியைக் கேட்பதில்லை.

அது உங்கள் வங்கிக் கணக்கைக் கேட்பதில்லை.

அது உங்கள் சுயவிவரக் குறிப்பைக்
கேட்பதில்லை.

அது கதவைத் தட்டுகிறது, அவ்வளவுதான்.

ஒரு துல்லியமான உணர்வு நினைவில் இருக்கிறது.

வலி அல்ல.

அச்சம் அல்ல.

வியப்பு.

ஒரு வாழ்க்கையின் நிலக்காட்சி எவ்வளவு
விரைவாக மாறிவிட முடியும் என்று
கண்டுகொண்ட வியப்பு.

ஒருநாள் எல்லாமே நிலையாகத் தோன்றுகிறது.

மறுநாள் நிலைத்தன்மை ஒரு நினைவாக
மாறுகிறது.

நிரந்தரம் என்று நீங்கள் கருதிய ஒன்றின்
இடிபாடுகளைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறீர்கள்.

இருப்பின் பெரிய மாயைகளில் ஒன்றைக்
கண்டுகொள்வது அந்தக் கணத்தில்தான்.

நாம் இழப்பதற்காகத் துன்பப்படுகிறோம் என்று
நினைக்கிறோம்.

மிகப் பெரும்பாலும், நிரந்தரம் என்று
நம்பியிருந்ததற்காகத் துன்பப்படுகிறோம்.

இழப்பு ஒரு நிகழ்வை அழிக்கிறது.

ஏமாற்றம் ஒரு நம்பிக்கையை அழிக்கிறது.

நம்பிக்கைகளுக்கு ஆழமான வேர்கள் உண்டு.

ஏதோ ஒன்று உண்மையில் உடையும்போது, முதல்
உந்துதல் அதைச் சரிசெய்வது.

அது மனித இயல்பு.

உடனே ஒரு தீர்வைத் தேடுகிறோம்.

ஒரு விளக்கத்தை.

ஒரு மருந்தை.

பழி சுமத்த யாரையாவது.

சில விஷயங்களை அவற்றின் அசல் வடிவத்தில்
மீண்டும் கட்ட முடியாது என்று
ஏற்றுக்கொள்வதைத் தவிர வேறு எதுவும்.

நானும் அந்தப் போரைப் போரிட்டேன்.

எல்லோரையும் போல.

வெளிப்படையான உண்மைக்கு எதிரான போர்.

ஏனெனில் வெளிப்படையான உண்மை
கொடூரமானது.

அது பேரம் பேசுவதில்லை.

அது ஆறுதல் சொல்வதில்லை.

அது இருக்கிறது.

அவ்வளவுதான்.

தயாராவதற்கு வாழ்க்கை உங்களுக்கு நேரம்
தராத கணங்கள் உண்டு.

அது உங்களை மாற்றத்துக்குள் தள்ளுகிறது.

நீங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும்.

நீங்கள் யார் என்று கண்டுகொள்வது அங்கேதான்.

எல்லாம் இயங்கும்போது அல்ல.

ஏதோ ஒன்று இயங்குவதை நிறுத்தும்போது.

நீங்கள் பெறும்போது அல்ல.

நீங்கள் இழக்கும்போது.

நீங்கள் கட்டும்போது அல்ல.

கட்டடத்தின் ஒரு பகுதி இடிந்து விழுவதைப்
பார்க்கும்போது.

தாங்குதிறனை ஒரு வீரப் பண்பாகப் பலர்
கற்பனை செய்கிறார்கள்.

நான் அதை எப்போதும் வேறு விதமாகப்
பார்த்திருக்கிறேன்.

தாங்குதிறன் என்பது வலிமை அல்ல.

அது தகவமைத்தல்.

வலிமை சொல்கிறது:

“நான் எதிர்த்து நிற்பேன்.”

தாங்குதிறன் சொல்கிறது:

“நான் என்னை மாற்றிக்கொள்வேன்.”

வேறுபாடு மிகப் பெரியது.

ஏனெனில் சில புயல்களை வெல்ல முடியாது.

அவற்றைக் கடக்க மட்டுமே முடியும்.

என் வாழ்நாளில், என்னைவிட மிக அதிகமாக
இழந்த மனிதர்களைச் சந்தித்தேன்.

முழு உலகங்களும் இடிந்து விழுவதைப் பார்த்த
மனிதர்கள்.

குடும்பங்கள்.

உடல்நலம்.

பாதுகாப்புகள்.

அன்புக்குரியவர்கள்.

அவர்களைப் பார்த்து அடிப்படையான ஒரு
பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டேன்.

வலி ஒருவரை அவசியம் அழித்துவிடுவதில்லை.

பெரும்பாலும் அது அவர் தன்னைப் பற்றி
வைத்திருந்த பிம்பத்தை அழிக்கிறது.

அது மிகவும் வேறுபட்ட ஓர் அழிவு.

வலி வரும்போது, முகமூடிகள் இல்லாமல் நம்மை
வெளிப்படுத்த அது கட்டாயப்படுத்துகிறது.

பட்டங்கள் இல்லாமல்.

பதவிகள் இல்லாமல்.

பாதுகாப்புகள் இல்லாமல்.

நாம் மட்டும்.

எஞ்சியிருப்பதும்.

தொடக்கத்தில் இந்த வெளிப்பாடு
அச்சமுட்டுகிறது.

பிறகு அது ஒருவித உண்மையாக மாறுகிறது.

ஏனெனில் இறுதியாக நாம் நடிப்பதை
நிறுத்துகிறோம்.

நான் முக்கியம் என்று கருதிய எல்லாமே ஒரே
நேரத்தில் தள்ளாடுவதுபோல் தோன்றிய என்
வாழ்க்கையின் ஒரு கட்டம் நினைவில் இருக்கிறது.

அது ஒரே ஒரு நெருக்கடி அல்ல.

அது ஒரு சங்கமம்.

எல்லாக் கேள்விகளையும் ஒரே கணத்தில்
முன்வைக்க விதி முடிவு செய்ததுபோல்.

அது ஒரு கடினமான பருவம்.

ஆனால் இன்று நான் அதை அழிக்க மாட்டேன்.

ஓர் எளிய காரணத்துக்காக.

எது உண்மையானது என்று அது எனக்குக்
காட்டியது.

ஒரு வீடு எரியும்போது, அழிந்ததை மட்டும்
இழப்பதில்லை.

நெருப்பைத் தாங்கி நிற்பது எது என்றும்
கண்டுகொள்கிறீர்கள்.

நெருக்கடிகளுக்கு இந்தப் பணி உண்டு.

அவை அத்தியாவசியமானதை
மிகையானதிலிருந்து பிரிக்கின்றன.

ஏறக்குறைய கொடூரமான ஒரு துல்லியத்துடன்.

மையமாகத் தோன்றிய மனிதர்கள்
பொருட்படுத்தத் தேவையற்றவர்களாகிறார்கள்.

ஓரமானவர்களாகத் தோன்றிய மனிதர்கள்
இன்றியமையாதவர்களாகிறார்கள்.

மிகப் பெரியவையாகத் தோன்றிய லட்சியங்கள்
திடீரென்று அர்த்தமிழக்கின்றன.

சிறிய விஷயங்கள் மாபெரும் மதிப்பைப்
பெறுகின்றன.

ஓர் அணைப்பு.

ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு.

ஓர் உடனிருப்பு.

ஒரு நேர்மையான சொல்.

நம் சம்மதத்தைக் கேட்காமலேயே வாழ்க்கை
முன்னுரிமைகளை மறுஒழுங்கு செய்கிறது.

ஒருவேளை அது அப்படி இருப்பதே சரி.

ஏனெனில் நாம் உண்மையில் கற்றுக்கொள்வதில்
பெரும்பகுதி அந்த முறிவுகளிலிருந்தே பிறக்கிறது.

தொடர்ச்சியிலிருந்து அல்ல.

இடைமுறிவிலிருந்து.

திரும்பிப் பார்க்கும்போது, எல்லாம் உடைந்த நாள்
எல்லாம் முடிந்த நாளும் அல்ல என்று
உணர்கிறேன்.

அது வேறொன்று தொடங்கிய நாள்.

ஆனால் இந்த உண்மையை நான் உடனே
புரிந்துகொள்ளவில்லை.

பிறகுதான் புரிந்துகொண்டேன்.

வெகு காலம் கழித்து.

இடிபாடுகள் ஏற்கெனவே அடித்தளங்களாக மாறத்
தொடங்கியிருந்தபோது.

காயங்கள் ஏற்கெனவே தழும்புகளாக மாறத்
தொடங்கியிருந்தபோது.

அச்சம் புரிதலுக்கு இடம் தந்திருந்தபோது.

காலம் ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் கேட்கும் ஒரு
கேள்வி உண்டு.

விரைவிலோ தாமதமாகவோ.

அது வெற்றியைப் பற்றியது அல்ல.

அது பணத்தைப் பற்றியது அல்ல.

அது புகழைப் பற்றியது அல்ல.

கேள்வி மிக எளிமையானது.

"ஏதோ ஒன்று உடையும்போது நீங்கள் என்ன
செய்கிறீர்கள்?"

சிலர் நின்றுவிடுகிறார்கள்.

சிலர் ஒளிந்துகொள்கிறார்கள்.

சிலர் உலகத்தின் மீது பழி சுமத்துகிறார்கள்.

சிலர் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

நான் கற்றுக்கொள்ள முயன்றேன்.

எப்போதும் நன்றாக அல்ல.

எப்போதும் விரைவாக அல்ல.

ஆனால் ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு.

உடைவது கதையின் முடிவு அல்ல.

அது முந்தைய மாயையின் முடிவு.

இரண்டுக்கும் இடையே மிகப் பெரிய வேறுபாடு இருக்கிறது.

ஏனெனில் ஏதோ ஒன்று உடையும் ஒவ்வொரு முறையும், ஏதோ ஒன்று வெளிப்படவும் செய்கிறது.

பண்பு.

உறவுகள்.

உண்மை.

அத்தியாவசியமானது.

இறுதியாகத் தூசி அடங்கும்போது, இரைச்சல் காற்றை நிரப்புவதை நிறுத்தும்போது, வலி தன் மிகக் கடுமையான குரலை இழக்கும்போது, ஒரு மௌனமான கேள்வி எஞ்சுகிறது.

இதுவல்ல:

"அது ஏன் நிகழ்ந்தது?"

மாறாக:

“அதன் பிறகு நான் யாராக ஆனேன்?”

அடுத்த அத்தியாயம் பிறப்பது அந்தக்
கேள்வியிலிருந்துதான்.

ஏனெனில் எல்லாம் உடைந்த நாள் எதையோ
அழித்தது மட்டுமல்ல.

எது நிமிர்ந்து நிற்கும் என்று கண்டுகொள்ள அது
என்னைக் கட்டாயப்படுத்தியது.